

Toni Tuomanen

PUNK FICTION

PUNK FICTION – Johanneksen evankeliumi

Toni Tuomanen

PUNK FICTION

Johanneksen evankeliumi

© 2025 Toni Tuomanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9570-5

Punk fiction – Johanneksen evankeliumi on fiktiivinen kertomus, jonka henkilöhahmojen yhtäläisyydet olemassa olevien ihmisten kanssa ovat satunnaisia. Tapahtumapaikat ovat todellisia ja tarina on pääpiirteittäin tosi.

Prologi: Goa, Intia 2007	7
Kaakko 1984	11
Ei asfaltti liiku.....	33
In the city	45
Ysärijysäri.....	64
Seuraavat tuhat vuotta.....	92
Matkamies	121
Suuri nykyaika.....	168
Koti.....	211
Epilogi	220

PROLOGI: GOA, INTIA 2007

*In this great future you can't forget your past.
So dry your tears, I say.*

-Bob Marley: No woman no cry

Jesus Christ, lukee veneen kyljessä kauniisti maalatuin mustin kirjaimin. Viimeinen T-kirjain on ristin muotoinen ja Vapahtajan nimi on alleviivattu punaisella, kenties hänen vertaan symboloiden. Hälisevä kalastajien joukko työntää paatin veteen ja kuohuvat aallot tarttuvat siihen alkaen kuljettaa vettä ulapalle. Täällä Ahti ei anna ahvenia, mutta kenties Neitsyt Maria tai kalastajien suojelupyhimys Virgen del Carmen suovat saaliiksi makrilleja, katkarapuja ja kissakaloja.

Kalastajia odottaa kotona monta nälkäistä suuta, puhumattakaan turistien täyttämien ravintoloiden ja rantabaarien tarpeista. Baareja on kymmenien kilometrien pituisena nauhana pitkin valkoista hiekkarantaa.

Auringon oranssina ja punaisena hehkuva tulipallo putoaa hitaasti horisonttiin ja yö laskeutuu mustana samettina Calangute beachille. Baarien valot syttyivät ja trance-teknon hypnoottinen soundi alkaa kutsua kumahtelullaan juhlaväkeä jokaïiseen riittiinsä.

Pitkät veneet lipuvat merelle, maihin jääneen kantaväestön huolehtiessa turistien viihtyvyydestä. Pienet muoviset Jeesus-patsaat ja seppelöidyt Neitsyt Marian kuvat seuraavat oluen virtaamista ikuinen, hyväksyvä hymy huulillaan. Portugalin siirtomaavallan perintönä täällä vallitsee harjas katolisuus, joka sanoo sallivasti kyllä alkoholille, mutta kieltää jyrkästi abortin. Rantabaarin seinään on kiinnitetty myös kohtelias huomautus: *"Please notice! Drugs not allowed here!"*

Tämä on Intian pienin ja rikkain osavaltio, entinen hippien paratiisi, nykyisin Kanarian saarten intialainen versio. Se elää ja juhlii kuin viimeistä päivää ennen vedenpaisumusta, peläten meren pinnan nousevan pysyvästi sen pienen piirun verran, joka riittää peittämään aaltoihin koko bailaavan turistirannikon.

Kiven heiton päässä rannasta elämän ryvettämä ja tuhannen krapulan mankeloima Matkamies huojahtelee guest housen pihamaalla, jolle kuumamo ja yksi koruton pihavalaisin luovat kelmeää valoa. Hän on yksin, mutta tuntee olonsa kohtalaisen turvalliseksi ja kotoiseksi, vaikka kiusana ovatkin moskiitot ja trooppisen yön kuumuus, joka tuntuu kuin märältä rätiltä hänen ihollaan.

"Felipe!" hän kajauttaa. "Hey, boy!"

Humalastaan huolimatta Matkamies yrittää välttää liian käskevää sävyä, sillä hän ei halua kuulostaa koppavalta siirtomaaisännältä. Mutisten hän kuitenkin lisää manauksen omalla kielellään: "Perkeleen helvetti!"

Moskiitto laskeutuu hikiselle käsivarrelle ja työntää pitkän piikkinsä ihon läpi. Täällä moskiitot eivät inise niin kuin kaukana pohjolassa, vaan laskeutuvat saaliinsa keholle äänettömästi. Pistoksen tuntiessaan mies huitaisee kädellään ja pieni verenimijä liiskaantuu ihoon.

"Kas, kas, saatanan perkeleen helvetti!"

Laskuhumala alkaa tehdä tuloaan ja nielussa kuplii orastava pahoinvointi. Tulinen curry illalliseksi oli ehkä vikatikki. Nyt suolistossa möyryää jokin, joka tuntuu etsivän itselleen ulospääsyä kehosta mitä reittiä tahansa.

Aiemmin samana iltana Matkamies oli tehnyt laskelmia. Matkakassa näytti huventuneen merkittävästi, jonka vuoksi iltaa oli parempi siirtyä viettämään majapaikkaan rantabaarin sijasta. Oluen hintaero näissä paikoissa ei tosin ollut suuren suuri, mutta kuitenkin olemassa.

Kioskiksi laitetun katoksen perältä kuuluu sandaalien läpsytys ja mustatukkainen, mantelisiilmäinen poika juoksee Matkamiehen näköpiiriin leveästi hymyillen.

"Hello sir!" kajauttaa kaksitoistakesäinen nappisilmä. "How are you?"

"Felipe, give me two beers", pulauttaa Matkamies toiveensa ilmoille, hahmotellen toivomansa pullomäärän myös sormillaan. "Or give me three, actually."

"Olut!" riemuitsee Felipe oppimallaan kaukaisen kielen sanalla. "Kingfisher, okei? Monta olut!"

Pojan nauru helisee pimeässä illassa. Päättä lyhyempi pikkuveli saapuu paikalle ja liittyy riemuun tuijottaen Matkamiestä uteliaana.

"Jep, Kingfisher okei", mutisee Matkamies ja kaivaa taskustaan ryppyisiä seteleitä.

"Kitoos!" Felipe kailottaa valkoiset hampaat hämärässä hohtaen ja latoo pullot muovipussiin. "Good night, sir! Hyvä yötä!"

Matkamies ei ole ensimmäinen vieras Joulupukin maasta Seby's Guest Housessa. Hän horjahtelee kohti jyrkkiä lautaportaita ja lähtee sitten kapuaamaan kieli keskellä suuta kohti ylintä kerrosta. Käsi puristaa tiukasti huteraa kaidetta, laudat notkahtelevat jalkojen alla ja joku askelmista narahtaa uhkaavasti. Matkamies ei ole höyhensarjalainen. Hän pohtii joka aamuista uhkakuvaa kompastumisesta alaspäin tullessa ja portaiden laskeutumisesta tyyllillä mukkulis makkelis.

Viiden metrin korkeudella pihamaan pinnasta Matkamies löytää avaimen ja könyää sisään huoneeseensa. Hän sytyttää valot, käynnistää kattotuulettimen ja istahtaa väsyneenä vuoteelle. Luojan kiitos, sähköt eivät ole poikki tänä iltana. Kingfisher sihahtaa auki ja Matkamies kohottaa pulloa seinällä roikkuvalle haljenneelle peilille, josta skoolaa takaisin punakkanaamainen, lippahattupäinen köriläs.

Huone on paikallista mallia "very good but very cheap". Sisustukseen kuuluvat leveä sänky, yksi tuoli, piironki, kattotuuletin ja vessa, jossa on länsimaalaisen onneksi oikea vessanpytty. Suihkusta tulee toisinaan lämmintäkin vettä, jos uskaltaa kääntää päälle sähköllä toimivan boilerin. Piirongin päällä nököttää vanha matkatelevisio, josta saa näkymään lumisadetta. Huone on ihan okei ollakseen hintatasoa 400 rupiaa per vuorokausi. Matkamies on tosin saanut sen parin viikon majailunsa aikana tuhruiseen

kuntoon, eivätkä majatalon omistajan tyttäret tohdi tulla päivisin siivoamaan, koska asukki yleensä nukkuu pitkään, mölisee unissaan ja haisee krapulalle.

Matkamies painaa viileän olutpullon hikistä otsaansa vasten ja ottaa siten uuden kulauksen. Olut saa irvistämään ja ajoittain se pyrkii kiipeämään takaisin kurkkuun, ikään kuin se ei haluaisi ajautua alas mahalaukkuun ja muuttua lopulta virtsaksi. Matkamies nikottelee ja yrittää muistella meneillään olevaa päivämäärää. Mahdollisesti 13. tai 14. lokakuuta, ellei sitten jo 15. päivä.

”Nyt eikä viidestoista päivä”, hän örähtää itsekseen ja laahustaa vessaan.

Pönttöön hulahtaa oluelle haiseva vaahtoinen oksennus. Ulkona sirittävät sirkat ja pihapuussa suuret intialaiset varikset pitävät jokailtaista konserttiaan.

Kauas on ollut pitkä matka, ajattelee Matkamies väsyneesti.

K A A K K O 1984

*Run wild, run free and never look behind you
The key of life is in your heart.*

-Sham69: Run wild, run free

"Menkää taaksepäi!" huusi syöttäjä ja pyöritteli palloa käsissään. "Nyt saattaa tulla iha helvetin kova lyönti!"

Johannes puristi mailan vartta toisella puolella syöttölautasta, nauttien täysin siemauksin maineestaan kovana lyöjänä ja sisävuoron kuninkaana. Pelokkaan näköinen joukko 14–17-vuotiaita ulkokenttäpelaajia otti useita askelia taaksepäin ja valmistautui ottamaan vastaan sen mitä tuleman piti. Kentällä väreili kesän ensimmäisen todella lämpimän iltapäivän hehku, ympäröivä metsä tuoksui ja ohitse liihotti perhonen.

Kesäloma oli kutkuttavasti parin päivän päässä; Suvivirttä veisattaisiin jo ylihuomenna. Johannekselle se merkitsi kasiluokan päättymistä, ruotsin ehtojen pönttäämistä ja valmistautumista elokuussa alkavaan peruskoulun suureen finaaliin: ysiluokkaan. Mitä sen jälkeen seuraisi, sitä Johannes ei vielä tiennyt, eikä sillä vielä kannattanut päätään vaivatakaan.

Nyt oli vielä onnellisesti toukokuu, ja edessä aurinkoisten kesäpäivien loputon ketju. Lomalla Johannes voisi viettää paljon enemmän aikaa kave-reidensa kanssa, sikäli kun heitä olisi maisemissa. Monille oli kuitenkin lu-vassa kesätöitä, ja hieman varakkaampien perheiden pojat matkustelisivat tai olisivat kesämökeillä vanhempiansa kanssa. Johanneksella ei ollut kesä-töitä eikä hänen vanhemmillaan kesämökkiä, saati varaa matkusteluun.

Joka tapauksessa Johannes voisi kesällä olla enemmän poissa kotoa, mikä oli erittäin positiivinen asia. Isä saisi ryypätä ja äiti hoivata tätä ilman että Johanneksen tarvitsi katsella sitä koko ajan. Hänen haaveissaan siinteli jo oma kämppä, mutta täysi-ikäisyys oli vielä tuskallisen kaukana: yli kahden ja puolen vuoden päässä. Sitä ennen Johannes ehtisi lyödä vielä monta kunnaria tällä pölyisellä aukiolla.

Pesäpallokentän rajat oli vedetty hiekkaan puukepillä. Kopparina tuskaili kiharahiuksinen 17-vuotias nimeltä Manki, joka näytti siltä, että olisi valmis luovuttamaan saman tien ja lähtemään vaikkapa kotiin.

Syöttö kohosi ilmaan. Lukkarina toiminut Kaitsu nosti helpon ihanesyötön keskittyessään vain siihen, että syöttö olisi laillinen. Se oli kuin olikin laillinen ja juuri sopivan korkuinen. Johannes aavisti jo sekunti ennen lyöntiä luissaan ja ytimissään, että osuisi ja lyönnistä tulisi kova. Niin tapahtuikin. Maila osui herkullisesti losahtaen palloon, joka sinkoutui laakana kohti ulkokenttää kuin pieni kanuunankuula. Ulkokenttäpelaajat ehtivät ottaa puoli askelta eri suuntiin pallon viuhuesssa heidän välistään kohti takakenttää, iskeytyessä maahan juuri ennen takalaittoman rajaa ja pomppiessa kentän takana olevaan metsään.

Manki oli kyyristynyt takakentällä kuin sotilas kranaattikeskityksessä ja suojannut päänsä käsillään, ilman yritystäkään ottaa palloa kiinni. Pallon suhahdettua pusikkoon hän lähti vastahakoisesti kävelemään sen perään ja heitti kävellessään räpylänsä mielenosoituksellisesti olkansa yli. Kirousten mutina kuului kotipesään asti.

Johannes lähti kiertämään kunnaria kevyesti hölkötellen ja käsiään nostellen. Hän tuuletti kylmän rauhallisesti toivoen kaikkien ihailevan taitojensa ohella myös hänen uutta ja hienoa Ramones-paitaansa.

Oikeastaan oli pieni ihme, ettei kukaan koskaan loukkaantunut pahemmin korttelin jätkien kotikutoisissa urheiluharrasteissa. Johannes oli iältään 15-vuotias, mutta kooltaan jo lähellä aikuisen miehen mittoja. Voimaa hänen varteensa oli kertynyt yllin kyllin, eivätkä kaikkien ulkokentälle joutuneiden valmiudet olleet kehittyneet samassa suhteessa. Kömpelöt murrosikäiset totuttelivat vasta kehoihinsa ja raajoihinsa, jotka olivat ihan hiljattain alkaneet venyä pituutta yllättävällä tavalla.

Kesäisin tällä pölyisellä hiekkakentällä lyötiin pesäpalloa ja potkittiin jalkapalloa, talvisin kenttä jäädytettiin ja varustettiin kaupungin

liikuntaviraston toimesta kahdella jääkiekkomaalilla. Se riitti ruumiinkulttuurin areenaksi useimmille kylän pojille. Jos joku halusi urheilla tosissaan ja vanhemmilla oli varaa sen kustantamiseen, oli pikkukaupungissa toki ohjattuakin urheilutoimintaa. Moiseen useimmat duunariperheiden lapset suhtautuivat kuitenkin nyrpistellen.

Vaikka Johanneksella oli kokoa ja fyysistä voimaa hieman enemmän kuin ikäisillään keskimäärin, olivat hänen elämäkokemuksensa ja sielun-elämänsä vahvasti ikäisellään tasolla, elleivät jopa alakanttiin. Useimmat pojista esittivät toki kokeneempaa kuin olivat, ja niin teki hänkin. Valitettava tosiasia kuitenkin oli, ettei Johannes ollut vielä edes suudellut ketään tyttöä, puhumattakaan minkäänlaisesta intiimiin kontaktiin pääsystä. Hänen paras kaverinsa, luokkaa ylempänä oleva Pantse, oli sen sijaan antanut ymmärtää päässeensä poikuudestaankin jo ajat sitten. Pantsella oli jopa ihan oikea tyttöystävä, jollaisesta Johannes ei uskaltanut vielä edes haaveilla. Jopa Panssen lempinimi oli hienompi kuin Johanneksella, jota kutsuttiin yleensä Jussiksi, tai mikä vielä pahempaa: Johannes Kastajaksi.

Urheilukentällä Johannes sentään saattoi loistaa. Juuri nyt hän saavutti kunniajuoksullaan kolmospesän ja otti teatraalisen poseerausasennon.

"Vittu, Johannes Kastaja, siehä lyöt ku Lipposen Pena!" Kaitsu huusi päätänsä pyöritellen.

Mainittu Lipponen oli paikallinen urheilusankari, kaupungin pesäpalloseuran lyöjäkuningas. Imatran teollisuuskaupunki hengitti pesäpalloa keuhkoin, sillä se oli ainoa peli, jossa kaupungilla oli joukkue mestaruussarjassa.

"Joskus osuu hyvin", Johannes myhäili.

Ulkovuorossa olleet pojat ilmaisivat olevansa valmiita luovutustappioon. Peli ei enää maistunut ja kotona odottivat kevätlukukauden viimeiset läksyt. Pelin lopettamiseen ilmaantui muutenkin painava syy, kun kentälle johtavalta tieltä alkoi kuulua autostereoiden lähenevä jytkö. Lommoinen Toyota Corolla kurvasi kentän laidalle ja pysähtyi hiekkaa pöllyttäen. Stereosta raikui viiltävä kitarasoundi ja maaniselta kuulostava, värisevä loitsu:

It's a holiday in Cambodia, it's tough, kid, but it's life, it's a holiday in Cambodia, don't forget to pack a wife!

Avain kiertyi auton virtalukossa, Toyotan moottori sammui ja c-kasetti stereoissa hiljeni vongahtaen. Ulos purkautui kokoelma mustia nahkatakkeja, niittivöitä, maihinnoususaappaita ja pörröisiä värjättyjä hiuslaitteita. Nelikko kuin Lontoon kujilta, tai neljä ratsumiestä Ilmestyskirjan sivuilta, oli ilmestynyt keskelle kaakkoissuomalaista suvimaisemaa. Four horsemen kuin Clashin biisissä, tosin ilman hevosia. Yksi nelikosta näytti sitä paitsi olevan naispuolinen ja vieläpä kaunis sellainen.

Yläastepojat tuijottivat arastellen paikalle ilmaantuneita, täysi-ikäisyyden selvästi saavuttaneita ja hieman pelottavankin näköisiä olentoja. Nelikko oli kuitenkin kuuluisa näillä main. Se muodosti Kaakkois-Suomen hardcore-punkin suurimman lupauksen nimeltä Funeral-77.

Pallonhakumatkalta metsästä palannut Manki kiiruhti tervetulokomiteaksi, sillä peruskoulun pölyt karistaneena ja pian täysi-ikäisenä hänellä oli luontainen oikeus puhutella punktähtiä.

”Kato terve, mitä äijät?”

”Paskaaks tässä”, köhähti pisin punkkareista, 20 ikävuoden ja 188 senttimetrin korkeuksistaan.

Niitein ja bändien logoin koristeltu nahkatakki roikkui rennosti olalla, paljaissa käsivarsissa komeili parsinneulalla naputeltuja tatuointeja.

”Myö ollaan menos kускаamaa kamoja Minskun autol ja aateltii pysähtyy tähä imasemaa kaljat ja polttamaa kessut. Etteks työ pelaa enää? Myö oltas yleisönä.”

Johannes katseli vaivihkaa bändin naispuolista jäsentä, jonka tiesi basisiksi ja olevan nimeltään Mindy. Johannes oli nähnyt hänet joskus ennenkin, mutta ei koskaan näin läheltä. Oikealta nimeltään neito oli tietävästi Minna, mutta Mindy oli kieltämättä sopivampi nimi punkbasistille.

Tupakka savusi basistin punaisilla huulilla. Hän pyöritteli auton avaimia korostetun rennosti sormissaan. Paitsi nuori ja kaunis, Mindy oli myös tuoreen ajokortin ylpeä omistaja. Huhujen mukaan autokoulu oli ollut vanhemmilta saatu 18-vuotislahja. Perhetausta oli samalla Mindyn arka paikka. Pikkukaupungissa kaikki tiesivät, että Mindyn isukki oli vakavarainen porvari ja Kokoomuksen edustaja kunnanvaltuustossa. Autokoulu nuorelle kapinalliselle oli kuitenkin kelpannut, samoin kuin ajokiksi hankittu Corolla vuosimallia 1977.

Johannes lakkasi kuulemasta mitä muut puhuvat, sillä basisti oli silkkaa hunajaa ja dynamiittia. Neidolla oli punamustaksi värjätty tukka, syntisen raskas meikki ja nahkainen minihame, jotka vangitsivat Johanneksen katseen niin ettei hän saanut sitä enää irti. Samalla hän toivoi, ettei hänen tuijotustaan huomattaisi. Johannes pyyhkäisi leukaansa, ikään kuin olisi arvannut suustaan valuneen kuolavanan.

Mindy ei huomannut kenenkään katseita, tai sitten ei piitannut niistä. Hän katsoi jonnekin Johanneksen ohi ja yli, tai ehkä jopa hänen lävitseen. Johannes tunsikin olevansa näkymätön mies, eikä sekään ollut hauska tunne.

Mindykin jätti puhumisen muille, mutta hän ei ollut näkymätön. Punkkaritytöt eivät olleet yleinen laji näillä korpimailla, joten basistineito oli tottunut ihmisten katseisiin: sekä paheksuviin, hämmästeleviin että kiinnostuneisiin. Pahimpia olivat tietysti ne typerät aikuiset miehet, jotka luulivat Mindyn ulkonäön viestittävän jonkinlaista seksuaalista kurittomuutta, mutta moisia junteja ei tällä hetkellä onneksi ollut näköpiirissä.

Johannes pisti merkille jokaisen yksityiskohdan Mindyn ulkonäössä: harakitun risaisen Exploited –paidan, jonka alla rinnot kohosivat levottomuutta herättävästi, ja punamustan hiuspehkon, joka sojotti pystyssä joka suuntaan ja valui otsalta veikeästi silmille. Neito ei puhunut paljon mutta nauroi senkin edestä, vain osittain tietoisena omasta kauneudestaan.

Johannes kadehti isoja poikia, jotka osasivat kertoa juttuja, jotka saivat Mindyn nauramaan. Hänelle tuo täysi-ikäinen punkprinssessa oli yhtä saavuttamaton kuin Nina Hagen Soundin sivulla, ja tietoisuus siitä vihloi murosikäisen pojan sydäntä.

”Lähetteks työ kattomaa Pelle Miljoonaa Töllille ens viikol?” Manki vauhotti innoissaan.

Hän halusi näyttää nuoremmilleen, kuinka hyvää kaveria oli paikallisen bändisuuruuden kanssa. Isoin punkkari nyrpisti ja sylkäisi klimpin hiekkään.

”Eääh! Vittu, ei hirveesti kiinnosta enää Miljoona ja sen syntikka.”

”Ja lemmen luritukset”, toinen niittitakkinen säesti vieressä.

”Mut jos tietäs et se vetää jotai vanhoja piisejä, ni sit vois lähtee”, kevensi isoin näkökantaansa. ”Pel-ko ja vi-ha,, tyttytydydydy!”

Hujoppi tapaili ilmakitaraa, mutta se onnistui huonosti avattu olutpullo kädessä.

Isoin punkkari tunnettiin nimellä Leka, mutta ani harva tiesi nimeä, jonka hänen äitinsä oli esikoiselleen antanut vuonna 1964. Salaa kuiskuteltiin, että se olisi ollut Leevi, joka kuulosti karmaisevan nynnyltä. Joka tapauksessa virallisia etunimiä ei käytetty. Niitä, joilla ei ollut kelvollista lempinimeä, kutsuttiin pelkällä sukunimellä, kuten kitaristi Räikköstä ja rum-pali Matilaista. Viimeksi mainittua kutsuttiin joskus myös Kutilaiseksi, mutta yleensä vain hänen selkänsä takana.

"Onks Funeralilla keikkoja?" jatkoi Manki konsultointiaan.

"Soitetaa myö Kosken torin lavalla heinäkuus" valotti Leka. "Tulee taas mummot ja papat saamaan sydärin."

"Ei hirveesti otollista yleisöä näillä kulmilla", Manki tiesi. "Teddyt saat-taa olla parkissa siellä. Varokaa ettei tuu nenä kipeeks."

"Mie vejän niit vaik miun bassolla päähän", hönkäisi Mindy ensimmäi-sen repliikkinsä keskustelussa.

"Pitäs saaha keikkoja jostai Hesasta", pohti Leka. "Meijän pitäs näyttää ett täältäki suunnalt tulee kovaa punkkii, eikä vaa Tampereelt tai Hesast."

"Tai Lapista", oivalsi Räikkönen vieressä.

Yleensä kitaristin piuhat olivat pitkät, ja hänellä oli jatkuvasti hieman py-säkillä oleva ilme. Huhut kertoivat nuoren sankarin impanneen tinneriä ylä-asteen käsityötunneilla.

"Ai niin vittu Terveet käet!" Leka hörähti.

D-kirjain ei äänny luontevasti karjalaiseen puheenparteen, tuskinpa tor-niolaiseenkaan.

"Mutta kukkuu sanoo terveet käet, myö jatketaan tästä nyt matkaa."

Nelikko sulloutui takaisin Toyotaan. Johannes tuijotti sanattomana, kuinka Mindy askelsi verkkosukissaan ja minihameessaan autolle, istuutui ratin taakse ja starttasi.

Toyotan ovi läimähti kiinni ja sulki Mindyn pois Johanneksen maail-masta. Stereot käynnistyivät yhteen ääneen auton moottorin kanssa.

Pol Pot, Pol Pot, Pol Pot, it's a holiday in Cambodia...

Pöly nousi, kun Toyota kaartoi pois, pesäpallopoikasten jäädessä katso-maan sen perään. Mindy ei ollut edes katsonut Johannesta tämän Ramones-paidasta huolimatta, tuskin edes huomannut häntä.

"Yy kaa koo nee!" huutaa Johannes ja putoaa väliin.

Hän on kaakkois-suomalaisen pikkukaupungin kasvatti, 80-luvun lapsi, keskinkertaisuus kaikessa.

Geeniperimässä työttömyyttä ja alkoholismia, mutta päässä tuhat unelmaa ja sydämessä nuoruuden kiihko. Oma bändi ja rakkauden löytäminen: siinäpä tavoitteita elämälle riittämiin.

Ajan virta vie sankaria Imatralta Helsinkiin, Helsingistä Intiaan. Vuodet vierivät, maailma ei odota ja pulloon voi kurkistaa liian syvälle.

Onko kitarasta pelastusrenkaaksi ja äänenärkijän soundista pelastuksen sanomaksi?

Löytääkö Johannes paikkansa maailmassa ennen kuin on liian myöhäistä?

BoD

9 789528 095705